

The Ancient Near East: An Intercultural Civilization

Isha Gamlath

මෑත පෙරදිග ශිෂ්ටාචාරය නම් පුරාණ ඓතිහාසික ගාමිණි කුළු පිරාපමාන ව පැවතුණු සංස්කෘතියේ සිත්වය - සුසම්ප්පානු, වැසිපලුර්තියානු හා ඇසිරියානු - නිරීක්ෂණයට භාජනය කිරීම වඩාත් යෝග්‍ය වන්නේ තුන් උද්දීපනය වන සංස්කෘතික ලබ්‍යදියාව හේතුවෙනි. එ කුලින් විද්‍යමාන වන සමාජීය සංස්කෘතික සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතීන් කෙරෙහි බලපෑ ආකාරය ද ඉතා ඉහලින් ය. මෑත පෙරදිග ශිෂ්ටාචාරයේ සංගව්‍යාපිත ප්‍රතිරූපය කන්දුරු කිරීමේ ලා ඵ්ති ඓතිහාසික පදනම කොතෙක් දුරට දායක වන්නේ ද යන්න ගවේෂණය කිරීම මේ ලිපියේ අරමුණයි.

The vast territory pertaining to the area known as the ancient Near East comprised basically of a fertile plain in the vicinity of the valley adjoining the two rivers, Euphrates and Tigris with borders to the north of the African continent and the Middle East particularly the Iranian plateau in the Persian Gulf. Despite the continuous belt of deserts – Sahara and the Libyan in the west, Gobi in the east, the Syrian in the north with Kara Kum and Takla Makan in between as well as mountain ranges such as the Dokas, Zagros, Qara Dagh, Torba Gorge, Hamrin, Al Jazira and the sever dust storms. There are also a number of inland rivers, Zab, Diyala, Araxes and Gomet as well as the rain bearing winds from the Atlantic moving in to the north and the south. The region was in possession of a favourable climate for agriculture, stock breeding purposes and above all for human living (Laessoe, 1963, : 8-10; Childe, 1979: 42-78; Coulborn, 1959, 31-109).

© Isha Gamlath

තම පුස්තක කුලපුරාණයේ පරිච්ඡේදයේ, මි.මි. නිකල් පුලුඳු ආචාර්ය, පාලනික සම්ප්‍රදාය,
පිටිම පොත

සාහසරිකයන්හි පිට කාන්දිය පාලනය, 9 කලාපය, 2009, සාහසරිකයන්හි පිටය, කැලණිය
විශ්වවිද්‍යාලය